

**Tégy mindig egy kicsivel több jót,
bocsáss meg egy kicsivel jobban,
szeress egy kicsivel tökéletesebben.
Mosolyogj akkor is, ha bántottak,
mert egy Kicsivel több van közöttünk!**

(Bíró Ernő)

BULÁNYI GYÖRGY

KARÁCSONYRA...

Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve – Hát eljött az Eljövendő. Kisdedként és pólyába takarták, ha már ez a kezdete az ember életének. Csak egyben tér el többi társától: jászolba fektették. Meglehet a véleményed az apjáról. Gondoskodhatott volna legalább bölcsőről. De nem

gondoskodott. Nem. S azért nem, hogy egyszer s mindenkorra tudomásul kelljen vennie mindenkinek, amit Weörös Sándor tudott, hogy az Isten nem tartozik az urak közé.

Ki az úr? Akinek többje van, mint embertársának. Ennek az alapján parancsol annak, akinek kevesebbje van, mint neki. Ezért aztán az Isten nem parancsol, nem kényszerít, csak hív, csak csalogat. Mire? Országot csinálni vele. Olyan országot, melyben neked is egy dénár, meg nekem is. Olyan Országot, melyben nem mond senki semmit magáénak, mert mindenük közös. Olyat, amilyenről az egyszeri párttitkár is beszélt. Hogyan? Csak úgy, hogy amikor majd a kommunizmus megvalósul, minden lesz a GUM áruházban, s akármit is elvihetünk belőle haza, fizetés nélkül. A hallgatóság még csak a szocializmust építi, és egy asszony kérdést tesz fel:

- Szilszkinbunda is lesz az áruházban?
- Természetesen – feleli a párttitkár.
- Akkor én majd kilencet viszek haza belőle, azt is tehetem? – kérdi az asszony.

Mire a párttitkár:

- Asszonyom, vetközzék le pucérra!
- Nem teszem – mondja az asszony.
- Miért? – kérdezi a párttitkár.
- Mert szégyellem magam – válaszolja.

Mire a párttitkár:

- Majd azt is szégyelli, hogy kilencet vigyen haza...

A gazdagság nem bűn, hanem alkalom arra, hogy alamiználkodjunk – tanítják a keresztény századok. Az Isten pedig jászolba rakja a fiát. Csak azért, hogy világos legyen: nem építheti közülünk Országát az, akinek többje van, mint a másik embernek. Senki! A Fia sem! Majd ha a Gyermekek kinövi a jászlat, elmegy a Jor-

**XXI. évfolyam 12. szám
2014. december**

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi György, Karácsonyra...	2686
Szakáli Anna versei	2687
Miklovicz László, Búcsú Imre bácsitól	2688
Tarnai Imre, Üvegfal	2688
Faragóné B. Márta, Drága Bernadett!	2689
Jakab Attila, Lassú víz	2690
Wass Albert, Angyalka	2692
Farkas István, A fügelekvártól...	2694
Dryp, Kiszámíthatatlan...!	2695
Király Ignác, Organikus Bokor?!	2697
Vincze Anikó, Nagymamánk	2700
Géczy Ivánné, December	2702
Demeczky Jenő, Elkezdődik-e a jövő?	2702
Dryp, Tisztelt érdeklődők!	
Máté-Tóth András, Parallax	2705
Bóta Tibor, Az igazi világosság útja...	2708
Bogdán János verseiből	2710

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családjunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országáért megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

dánhoz, s az apjuktól-anyjuktól elcsábított fiatalokat megtanítja gyógyítani, ezt mondja nekik: Ingyen kaptatok, ingyen adjátok! S egy lyukas fillér sem lesz az ő zsebében sem, tanítványaiéban sem.

Nem lehet Országot építeni, csak a köztulajdon alapján. Ezt Jézus is, Marx is egyformán látta. S még valaki más is:

*S az új Városban elrendelte Ilona
Hogy Jézuskának legyen arany jászola.
Ha nincs aranyból s megmarad ami volt, a szalma,
Még ma is állana a Kisded Birodalma.
Szegényeké volt a Birodalom
Mert Betlehemben nem aranyból volt az alom...*

– írja 1959-ben a kezdeti Vígilia egykori lírikusa, Horváth Béla.

Írni könnyű, egyszer már tenni kell. Kinek? Nekem! Semmi sem menthet fel. Nem tudok senkit küldeni. Ha az Istené vagyok, akkor csak hívhatok. Mire? Országépítésre! Kiket hívok? Szegényül és szegényeket. A gazdag ifjút is! Ha eladja mindenét, akkor jöhet.

Az Isten vár:

Elöttem szolgálaim a századok.

Fújják a szikrát, míg láng lesz belőle.

Boldog Karácsonyt!

2005. decembere

Simeon és Anna a Gyermekkel

SZAKÁLI ANNA VERSEI

BÉKÉS KARÁCSONY

Békés karácsony, hópihe álom,
leszálló este, titkos némaság.
Csak a falióra csendes tiktakja,
ismétli egyre szívünk óhaját.

Fenyőillatban fürdik az utca,
bent a házakban arany lesz a fény.
Apák gyűjtanak illatos gyertyát,
szeretet éled most e földtekén.

Mozdulatokban nagyanyák élnek,
simul a tészta a kezek alatt,
fahéj, szegfűszeg és méz illatoz,
a százéves kredenc ünnepet tart.

Asztalhoz ülnek, kik összejöttek,
előkerülnek a régi mesék.
Mire elfogynak kalácsok, sülték,
lebegnek körülöttük éjtündérek.

Csilingelő hóhullású éjen
gyermeknek néznek kíváncsian rád:
elhiszed-e még? Arcod kipirul,
mikor a nagy csodát elmondanád.

Aztán az álom elviszi őket,
marad a kávé, bor az asztalon.
Már csak az öreg és a felnőtték
beszélgetnek halkán a pamlagon.

*Álmos lett az éj, suttogó a csend,
büszkén áll díszében a fenyő.
Valamire még vár rezzenetlen,
fényről álmodik, míg eljön az idő.*

*Egy ének zsong áhítatba öntve...
Pásztorok járnak, messze száll a hang.
Ló dobog, szánt repít hóport felve,
és felcsendül vígan az éji harang...*

KARÁCSONYI KÍVÁNSÁG

Karácsonyi kívánság száll,
egy gondolat hozzád repül,
mint ékes kristályfény csillan,
s az égi szentélyben szétterül.

Lelkét láttatja az ember,
szenvadás, gond, öröm alatt.
Miért húznál magad köré
ólmos szürkeségből falat?

A szerencse elkísér majd,
ha szeret és örül szíved,
és te soha ne üss tovább,
ha mégis néha megütnek.

Kívánni másnak igazán jót
tisztá, komoly szóval szabad,
így élhetsz ép lélekkel,
és így leszel te is szabad.

Öltöztess lelked új ruhába,
lobog a tűz, a gyertyafény.
Így köszönt rád a szeretet
ezen a békés, szent estén.